

Race Report ÖTILLÖ Swimrun World Championship

Dagen som jag drömt om i ett helt år. Dagen som jag inte visste om allt skulle klaffa, med hela och friska kroppar, på inte bara mig utan även min teamie. Men när dagen kom så blev den bättre än jag någonsin kunnat önska.

Lördag morgon. Väderleksrapporten ser uruselt ut. Jag får SMS från vänner som meddelar att det skall bli upp till 20 sekundmeter och 3 meter höga vågor. Jag hoppas att prognosen skall förändras men jag förstår att det antingen kommer bli väldigt tufft, alternativt inställt. Alternativ två känns minst lockande.

Söndag morgon. Michelle och jag tar en joggingtur på Utö. Vi ser då att det är fullt med snitslar på hela ön. NEJ! Det betyder att det finns en plan B. En plan där de ändrar banan, vilket kändes trist. Jag vill ta mig från Sandhamn till Utö. Ingenting annat.

Söndag eftermiddag. Jag och Michelle får skjuts från Utö till Sandhamn av Anders Malm, ÖTILLÖ-legenden som var med från början. Han visar oss hela banan och det ser inte så farligt ut. Tills jag inser att det bara blåser 7 sekundmeter och att det imorgon skall blåsa det dubbla. Med oss på båten är även läkarteamet, Tommy, Robert och Sofie. De känns erfarna och trygga med situationen vilket lugnar mig lite.

Framme på Sandhamn möter vi alla andra deltagare. Stämningen är festlig och alla är förväntansfulla. Jag vill mest att Race briefing skall börja. Jag vill veta om de kommer köra på plan A eller inte. Det blir det. Jag kommer köra ÖTILLÖ imorgon. Jag kommer springa och simma originalbanan i 15 sekundeters vind, regn och tre meter höga vågor och det känns alldeles underbart.

Måndag morgon. Klockan ringer 03.45. Jag ligger och lyssnar på vinden som viner och regnet som smattrar. Det blåser 22 sekundmeter i byarna och jag blir helt plötsligt väldigt rädd. Börjar fundera på hur det kommer kännas där ute. Funderar på om det är dumdristigt att ge sig ut i det här vädret. Kurar ihop mig i en fåtölj och försöker äta frukost. Börjar gråta för att jag känner mig liten och rädd. Mattias ser och försöker peppa. Det hjälper lite i alla fall.

Packar ihop och går ut. På vägen möter jag Dennis i trappan. Han ger mig en kram och jag börjar gråta igen. Nerverna sitter utanpå kroppen idag. Han säger att han varit ute och kört båt på första simsträckan och att det inte är så farligt. Du kommer klara det Ida. Ok, jag kommer klara det. Fokus nu.

06.00. Starten går. Sakta joggar vi iväg över Sandhamn. Det är mörkt ute. Första simmet kommer nästan på direkten. Havet är inte så bråkigt i början i alla fall. Jag känner mig trygg bakom Mattias och vi simmar på även när vågorna ökar. På andra sidan kravlar vi oss upp på klipporna. Där står hela Dennis och co och skriker. "Heja Team Fenix, ni är grymma!" Orden får mig att tagga till. Där och då bestämmer jag mig. Idag skall vi gå i mål.

Första öarna är gålet tekniska att springa på. Precis så som vi gillar. Tyvärr blir det kö och det går alldeles för långsamt enligt mig. Jag tar ledningen och jag hör att Mattias bakom mig börjar bli lite småirriterad på att jag slösar energi på att springa om på onödiga ställen.

Första simningarna funkade fint. Höga vågor, men inte värre än att vi klarar av det.

9.00 (14km) är första cut off och vårt första av sex delmål. Min Garmin-klocka säger att vi har drygt en halvtimme tillgodo. Det känns bra.

Tyvärr ser vi att Oom och Lars sitter på en bänk. Lars ser väldigt blek ut och jag förstår att de inte kommer gå i mål idag. Känns urtrist.

Vi tuffar på. Springer i regn och vind som kyler ner. Simmar i höga vågor och kravlar som djur upp och ner i vattnet. Men det går bra. Mattias drar på simmen och jag visar vägen på löpningen.

11.15 (29km) är nästa cut off och vårt delmål nummer två. Fortfarande en halvtimme tillgodo. Vi äter ostmackor och buljong. Känner oss pigga och jag tänker att det här fixar vi galant. Springer vidare till Mörtö. Där står Michelle i en röd fleece-tröja. NEJ! Det betyder att de har brutit. Vi kramas och gråter en stund. Även om jag var lite förberedd på det eftersom Erik inte mådde 100 i morse så känns det så fruktansvärt trist. Hon viskar i mitt öra att jag måste gå i mål. Jag lovar både henne och mig själv att jag skall. Vi springer vidare och jag får skärpa till mig för att inte tappa det. Vi är framme vid det fruktade grissimmet. Hur svårt kan det vara? Vi tar sikte på en starkt lysande strob. Mattias tar täten och jag lägger mig på lina bakom hans fötter. Vågorna är höga som lastbilar. Jag ser ingenting förutom vatten. Flera gånger snurrar jag runt på rygg och eftersom vågorna bryter känns det som att få en hink vatten över sig hela tiden. Jag andas fyrtakt för oftare är ingen idé. Ibland missar jag luften och får nöja mig med sextakt. Men skit samma, jag känner mig konstigt nog lugn. Två gånger gör jag en okontrollerad kullerbytta framåt och två gånger spolat jag upp på Mattias rygg. Jag känner mig som en vante som kastas runt i en tvättmaskin. Bara att behålla lugnet och lita på att Mattias har koll. Innan vi hoppade i fick vi direktiv att vi skall simma förbi udden och gå upp längre fram. När vi närmar oss de höga klipporna blir jag rädd och tror att vi kommer slås mot berget. Jag tvärstannar och ber Mattias hålla ut lite till höger. Han ser lugn ut och min dolme i kombination med en våg skickar iväg mig på ytterligare en kullerbytta. Vi fortsätter och när vi är nästan framme sticker ett välkänt huvud upp som säger "Hej Ida, du ser stark ut". Det är Jakob som ligger och guppar med sitt gigantiska kamerahus. Jag försöker se cool ut och simma snyggt. Tänker att det går sådär, men får senare reda på att hans favvo-bild för dagar blir till just där och då. Vi klättrar upp på berget och får vars en Twix av en funktionär. Underbart!!!!

14.30 (41km) är nästa cut off och klockan säger att vi nu har två timmar tillgodo. Vi börjar bli riktigt kalla och inför ett sim på 1000 meter ber Mattias mig plötsligt att vänta lite. Han ser blek ut, säger att han känner sig yr och vi sätter oss ner på en klippa i fem minuter. Hitintills har vi sett en tjej ligga avsvimnad i skogen och en tjej som gjort en kullerbytta ner för ett stup. Det är inte läge att riskera något så vi tar det lite lugnt. Men nya krafter ger vi oss ut på dagens värsta sim. Mattias tar sikte på en ö till vänster eftersom det är strömt. En liten bit ut inser jag att man ser ingenting förutom vatten. Vågorna är jättehöga och det är omöjligt för mig att tajma andning, sikte och vågtopp. Bara att hoppas på att Mattias har koll och lita på honom. Det har han, men simmet är riktigt tufft och väl på land skriker han. "Jag skall aldrig simma mer i hela mitt liv!" Jag försöker lugna med att nu är det bara korta sim kvar. Vi springer vidare över Kymmendö.

16.00 (47km) är nästa cut off. Fortfarande två timmar tillgodo. Snart är det dags för 19km löpning och vi längtar dit. Det går fint i början så länge det är stig, men när vi kommer ut på grus och asfalt tröttnar jag. Jag bestämmer mig för att gå i alla uppforsbackar och Mattias accepterar det. Vid Ornö Kyrka står Mattias familj och hejar. Det ger energi, och vi fortsätter tuffa på. Snart är vi framme vid sista cut off och efter den kan vi inte bli avplockade.

18.00 (67km) är sista cut off. Vi har tappat 30 minuter men har ändå 1 och en halv timme tillgodo. Vi är allt annat än sugna på att simma mer. Framme vid vattnet blir Mattias yr igen. Han får en Coca-Cola och en kexchoklad. Jag tänker att här får det inte ta slut. 8 km kvar och vi måste ta oss i mål. Vi har varit ute på banan i 10 och en halv timme och jag tänker inte bryta nu. Vi avvaktar en stund och sen bestämmer vi att jag skall dra på simmet. Det är sjukt strömt och när vi ger oss av håller jag mig så nära bergväggen jag bara kan. Men efter den blir det tufft. Jag ser hur vi driver och jag får simma allt jag kan för att rädda upp situationen. 260 meter känns som det dubbla, men jag klarar det.

Simmet därefter är det lika strömt. Jag drar, men när jag ser botten inser jag att jag driver mer bakåt än jag simmar framåt. Hinner tänka att det är kört. Då kommer Mattias som en projektil på insidan. Han har fått tillbaka sina krafter och drar mig in till land. Tre sim kvar. Vi kastar oss ut snett till vänster mot strömmen. Driver som barkbåtar och klänger oss fast i tången. En stund senare ser vi Maja uppe på berget. Hon skriker "Välkommen till Utö!" Bara 3,5km kvar och

lättnaden är så galet stor att vi springer hela vägen in i mål. Där väntar Michael Lemmel med världens härligaste kram .

Känslan nu efteråt är svår att beskriva. Jag har nått ett mål jag har drömt om i ett helt år. Ett mål jag inte visste om jag skulle klara av att nå. När det dessutom är väder, hälsa och andra personer inblandade så var jag allt annat än säker på att jag skulle klara det. Men jag gjorde det och jag är så otroligt stolt och lycklig över det. Givetvis med stöd från andra, men ändå. Det var min kropp och mitt pannben som sprang 65km från Sandhamn till Utö och som simmade 10km i tre meter höga vågor. Och inte en enda gång funderade jag på att bryta.

Nu skall jag låta min fantastiska kropp få vila.